

להגיע לידי חרטה, אבל שתהא "חרטה"! - וחזר שוב ואמר: הלא צריכים אנו להגיע לידי חרטה, אבל "חרטה"! - וכן חזר עוד פעם על הדבר: הלא צריכים אנו להגיע לידי חרטה, אבל "חרטה"!

וכן, אמר הג"ר נפתלי ז"ל, הלא צריכים אנו להגיע לידי קבלה על העתיד, אבל שתהא "קבלה"! - וחזר שוב ואמר: הלא צריכים אנו להגיע לידי קבלה, אבל "קבלה"! - וכן חזר עוד פעם על הדבר: הלא צריכים אנו להגיע לידי קבלה, אבל "קבלה"!

בדברי הג"ר נפתלי הללו, כבר היה לבני-הישיבה תשובה, להשקיט את מבוכתם; בודאי כי על-ידי חרטה על העבר, וקבלה על העתיד, על-ידי דברים-הפשוטים-הללו, הכל יבוא על מקומו בשלום, - אבל הרי צריך הכנה-רבה כדי שאכן תהא "חרטה"! וכן בודאי קבלה, אבל צריך הכנה-רבה כדי שתהא "קבלה"!

וכן הדבר גם כאשר נגשים ללמוד, בודאי כי כל אשר נדרש ממנו הוא "פשוט ללמוד", אבל צריך הכנה-רבה כדי שאכן יהיה זה "לימוד-תורה", היינו שיכיר ויבחין שם עולם-אחר, וירגיש בעצמו כי בלמוד-תורה מתחדשת גם בו בעצמו עצם מציאותו, להיות "מציאות-מעולם-אחר".

כאשר אנחנו נגשים ללמוד, אף כי לכאורה זהו "מעשה פשוט", אבל עלינו להקדים לזה איזו הכנה, להכשיר את עצמינו שנוכל להבחין כי הננו נגשים לאיזשהו "עולם-אחר", לאיזושהי מציאות של "קדושה".

וכאשר נבחין ונכיר בזה, אז ממילא יתהווה גם בקרבנו איזושהי התחדשות בעצם מציאותינו, להרגיש בעצמנו איזושהי מציאות-אחרת.

וכבר הובא בדברינו, אשר עלה פעם החפץ-חיים ז"ל, לדבר לפני בני הישיבה בראדן, כמה ימים לפני ראש-השנה, ועמד ותמה על ענין החרדה הנוראה, אשר מקובל להתפתח ולחרוד בהתקרב ראש-השנה?!

וכך היו דבריו: הלא מהי התשובה? - חרטה על העבר, וקבלה על העתיד! - ואם-כן, הרי אפשר להתחרט על העבר, ולקבל על העתיד, והכל יבוא על מקומו בשלום, - ומהי כל החרדה?

בני-הישיבה בראדן, הפצירו בהג"ר נפתלי טרופ ז"ל, להשקיט את מבוכתם, מאשר דברי החפץ-חיים סותרים את אשר ידוע לכולם מגודל הפחד מיום-הדין, וביקשו ממנו להעמידם על הבנת הענין לאמיתו.

הג"ר נפתלי ז"ל, כדרכו בעמקותו החודרת, עלה ואמר: הלא כל המוטל עלינו הוא

* * *

ש"ק פרשת וירא תשנ"ו

בס"ד

ב

ואנכי עפר ואפר

האהל, וישתחו ארצה" (בראשית יח, ב), וברש"י לקמן (יח, ד) "כסבור שהם ערביים".

"וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, וירא וירץ לקראתם מפתח